

บทที่ 5

สรุป อภิปราย ข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องการใช้หลักพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน (BBS) และทฤษฎีแรงจูงใจในการป้องกันและลดอุบัติเหตุจากการทำงานกรณีศึกษา พนักงานเก็บขยะ เทศบาลตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ผู้วิจัยได้ศึกษาด้วยวิธีการศึกษาแบบกึ่งทดลอง (Quasi – Experimental Research) โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีพฤติกรรมความปลอดภัย มาดำเนินการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง 1 กลุ่ม คือ พนักงานเก็บขยะมูลฝอยทั้งหมดจำนวน 12 คน ของเทศบาลตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน โดยการวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุของการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นจากการทำงาน เพื่อศึกษาความรู้ความเข้าใจและพฤติกรรมความปลอดภัยจากการทำงาน และศึกษาแนวทางการป้องกันและลดการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานของพนักงานเก็บขยะในเขตเทศบาลตำบลป่าสัก อำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ คือ แบบสอบถามสำรวจข้อมูลทั่วไป พฤติกรรมเสี่ยงที่อาจก่อให้เกิดอุบัติเหตุในการทำงาน รวมถึงการเกิดอุบัติเหตุจากการปฏิบัติงาน และการส่งเสริมเกี่ยวกับพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยใช้แบบติดตามพฤติกรรมการเกิดอุบัติเหตุในการทำงาน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป คือ ข้อมูลเชิงคุณภาพ ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive analytical statics) เพื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ใช้สถิติในการคำนวณการเกิดอุบัติเหตุได้แก่ อัตราความถี่การบาดเจ็บ (Injury Frequency Rate : I.F.R.) และอัตราความรุนแรงของการบาดเจ็บ (Injury Severity Rate : I.S.R.) เพื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับการบาดเจ็บในการทำงานก่อนและหลังที่มีการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์กลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัยเป็นเพศชายทั้งหมด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากลักษณะในการปฏิบัติงานจะต้องมีการใช้แรงในการยก ขนถ่ายขยะมูลฝอยขึ้นรถเก็บขยะและการปฏิบัติงานต้องใช้ความแข็งแรงของร่างกายจึงทำให้การปฏิบัติงานเป็นเพศชายทั้งหมด โดยมีอายุอยู่ในช่วง 40-49 ปี มีรายได้เฉลี่ยประมาณ 10,625 บาทต่อเดือน และสำเร็จการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นร้อยละ 41.67

ผลการวิเคราะห์พฤติกรรมสุขภาพและความเสี่ยงของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่าง มีน้ำหนักเฉลี่ย 64.00 กิโลกรัมและส่วนสูงเฉลี่ย 165.17 กิโลกรัม และเมื่อนำมาพิจารณาความ สอดคล้องของดัชนีมวลกาย (Body Mass Index : BMI) จะพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีค่าดัชนีมวลกายอยู่ในเกณฑ์ปกติของคนเอเชีย คือมีค่าอยู่ในช่วง 18.5-22.90 แต่ก็ยังมีกลุ่มตัวอย่างบางส่วนที่มีค่าดัชนีมวลกายสูงเกินเกณฑ์ปกติ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของดัชนีมวลกายทั้งหมด พบว่ามีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 23.37 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ปกติอยู่ในระดับโรคอ้วนระดับที่ 1 และมีระยะเวลาในการนอนหลับเฉลี่ยอยู่ที่ 8.08 ชั่วโมงต่อวัน โดยระยะเวลาในการนอนหลับน้อยที่สุดคือ 6 ชั่วโมง มากที่สุด 10 ชั่วโมง โดยพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยร้อยละ 83.33 ไม่มีปัญหาในเรื่องการนอนหลับ เมื่อพิจารณาโรคที่พบมากที่สุดในกลุ่มตัวอย่าง คือ โรคตา/สายไม่ตายเป็นโรคที่พบมากที่สุดพนักงานเก็บ ขนขยะมูลฝอย โดยโรคที่ไม่พบในพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยคือโรคหัวใจ ส่วนของพฤติกรรมกรรมที่ดื่ม แอลกอฮอล์พบว่า พนักงานส่วนใหญ่ยังคงมีพฤติกรรมดื่มแอลกอฮอล์เป็นประจำถึงร้อยละ 50.00 ส่วนของสวัสดิการด้านการรักษาพยาบาลกรณีกลุ่มเป้าหมายเกิดการเจ็บป่วยนั้นร้อยละ 50.00 จะใช้สิทธิประกันสุขภาพแห่งชาติ (บัตรทอง) ในการรักษาพยาบาล และสถานพยาบาลที่เข้ารับการ ตรวจรักษาร้อยละ 75.00 เข้ารับการรักษานี้ที่โรงพยาบาล/สถานพยาบาลของรัฐ ทั้งนี้ ร้อยละ 66.67 กลุ่มตัวอย่างยังไม่เคยเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 50.00 มีอายุการทำงานน้อยกว่า 3 ปี ซึ่งระยะเวลาเริ่มทำงานหรือได้รับหน้าที่ในการเก็บขนขยะมูลฝอยของเทศบาล ตำบลป่าสักน้อยที่สุด คือ 2 เดือน และมากที่สุดคือ 16 ปี โดยร้อยละ 83.33 ไม่ใช้ลูกจ้างประจำของ เทศบาล ในการปฏิบัติงานร้อยละ 75.00 เป็นการปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอย และร้อยละ 25.00 ปฏิบัติงานในตำแหน่งพนักงานขับรถเก็บขนขยะมูลฝอย โดยมีระยะเวลาในการ ปฏิบัติงาน 5 วัน ได้แก่วันจันทร์ถึงวันศุกร์ มีชั่วโมงในการทำงานเฉลี่ย 6.5 ชั่วโมง นอกจากนี้ เมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติงานกลุ่มตัวอย่างยังมีการปฏิบัติงานอื่นๆ ร้อยละ 83.33 โดยร้อยละ 50.00 เป็นการปฏิบัติงานโดยไปรับจ้างทั่วไป ซึ่งใช้ระยะเวลา 4-5 ชั่วโมงต่อวันหรือร้อยละ 41.67 ในการ ปฏิบัติงานนอกจากการเก็บขนขยะมูลฝอย

ผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับการได้รับอุบัติเหตุจากการทำงาน พบว่า ในรอบระยะเวลา 1 ปี (เดือนมิถุนายน 2562 – มิถุนายน 2563) มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยได้รับการ บาดเจ็บทั้งหมดจำนวน 517 ครั้ง จากพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยทั้งหมด 9 คน คิดเป็นร้อยละ 75.00 โดยส่วนใหญ่มีจำนวนการบาดเจ็บมากกว่า 15 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 41.66 โดยทุกคนได้รับ บาดเจ็บที่อวัยวะภายนอก โดยเฉพาะบริเวณข้อมือและมือ คิดเป็นร้อยละ 66.67 โดยได้รับบาดเจ็บ ทุกวัน สาเหตุของการได้รับบาดเจ็บส่วนใหญ่มาจากวัตถุสิ่งของตัด บาด ทิ่มแทง ร้อยละ 55.56 ช่วงเวลา/กิจกรรมที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บในขณะปฏิบัติงานเกิดในช่วงของการยกถังหรือถุงขยะขึ้นรถ เก็บขนขยะมูลฝอยร้อยละ 55.56 ทั้งนี้ การบาดเจ็บแต่ละครั้งที่เกิดขึ้นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะไม่ไป พบแพทย์และปล่อยให้หายเอง ร้อยละ 55.56 ซึ่งค่ารักษาพยาบาลเมื่อเกิดการบาดเจ็บโดยส่วนใหญ่

จะมีค่าน้อยกว่า 500 บาทต่อครั้ง คิดเป็นร้อยละ 88.89 สำหรับลักษณะของการบาดเจ็บของกลุ่มตัวอย่างพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยในรอบ 1 ปีที่ผ่านมา ร้อยละ 66.67 ได้รับความเจ็บเป็นรอยขีด และไม่พบการบาดเจ็บรุนแรง ในส่วนของระดับความรุนแรงของการบาดเจ็บ จากการศึกษาพบว่า ระดับความรุนแรงของการบาดเจ็บส่วนใหญ่ร้อยละ 91.67 เป็นแผลอักเสบ (บวม/แดง/มีหนอง)

ผลการวิเคราะห์ความรู้ในด้านการรับรู้ความเสี่ยงและความปลอดภัยในการทำงาน พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องของการปฏิบัติงานในกรณีที่อยู่ในสถานการณ์ที่เร่งรีบในการทำงานอาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บหรืออุบัติเหตุร้อยละ 50 ซึ่งเท่ากับสัดส่วนของจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่รู้ว่าการปฏิบัติงานที่เร่งรีบอาจทำให้เกิดอุบัติเหตุหรือการบาดเจ็บขึ้นได้ โดยทราบว่าการทำงานที่เกี่ยวข้องกับการดูแลการจัดการขยะเป็นกิจกรรมที่อาจก่อให้เกิดการบาดเจ็บต่อตัวผู้ปฏิบัติงานเองหรือผู้ร่วมงานร้อยละ 83.33 และกลุ่มตัวอย่างทุกคนทราบว่า การปฏิบัติงานเก็บขนขยะมูลฝอยในช่วงการปฏิบัติงานต้องสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล อย่างไรก็ตาม เมื่อวิเคราะห์เกี่ยวกับพฤติกรรมด้านความปลอดภัยในการทำงานของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า มีการรับประทานอาหารเช้าหรือดื่มน้ำขณะมีการปฏิบัติอยู่ ร้อยละ 50.00 โดยในการรับประทานอาหารเช้าหรือดื่มน้ำกลุ่มตัวอย่างร้อยละ 91.67 จะล้างมือก่อนทุกครั้ง และเมื่อเสร็จสิ้นการปฏิบัติงานแล้วเสร็จกลุ่มตัวอย่างทุกคนจะทำความสะอาดร่างกายหรือล้างมือทันที

ผลการศึกษาเกี่ยวกับการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันอันตรายส่วนบุคคล พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการใช้อุปกรณ์ป้องกันอันตรายอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยทุกคนมีการสวมใส่ในการป้องกันตนเองขณะปฏิบัติงานเป็นประจำและร้อยละ 75.00 มีการตรวจสอบอุปกรณ์ป้องกันหรือเครื่องก่อนใช้งานเป็นประจำ ซึ่งอุปกรณ์ที่ทุกคนสวมใส่ คือ ผ้าปิดปาก/จมูก และอุปกรณ์ที่พนักงานเลือกใช้ลำดับรองลงมา คือ ถุงมือ ร้อยละ 91.67 และกลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่าการจัดสรรอุปกรณ์ป้องกันอันตรายในการปฏิบัติยังไม่เพียงพอร้อยละ 91.67 ในส่วนของกรได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันบาดทะยักมีร้อยละ 58.33

ผลการวิเคราะห์สถิติการเกิดอุบัติเหตุ พบว่า ก่อนการดำเนินการวิจัยได้ดำเนินการสำรวจจากการสอบถามข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างโดยตรงในรอบ 1 ปี เปรียบเทียบสถิติการเกิดอุบัติเหตุ หลังการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานโดยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลในรอบ 1 ปี ในการบันทึกข้อมูลสถิติจะใช้แบบบันทึกข้อมูลการเกิดอุบัติเหตุของพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยแต่ละเดือนโดยการจดบันทึก จากผลการวิเคราะห์ พบว่า การเกิดอุบัติเหตุในรอบ 1 ปี (เดือนมิถุนายน 2562 - เดือนพฤษภาคม 2563) มีจำนวนการเกิดอุบัติเหตุทั้งหมด 517 ครั้ง โดยกลุ่มตัวอย่างมีช่วงโหมงการทำงานทั้งหมด 256 วันหรือคิดเป็นชั่วโมงการทำงานทั้งหมดของผู้ปฏิบัติงานจำนวน 12 คน เท่ากับ 17,792 ชั่วโมง โดยมีสถิติการบาดเจ็บทั้งหมด 9 คน และหลังการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการำทำงาน พบว่า สถิติการเกิดอุบัติเหตุในช่วงระหว่างเดือนมิถุนายน 2563 - พฤษภาคม 2564 พบว่า สถิติการเกิดอุบัติเหตุเกิดขึ้นจำนวน 75 ครั้ง จากการบาดเจ็บของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน

ข้อมูลสถิติการเกิดอุบัติเหตุก่อนการดำเนินงานส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า มีอัตราการความถี่การบาดเจ็บเท่ากับ 505 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง และมีอัตราการความรุนแรงของการบาดเจ็บ (I.S.R.) เท่ากับ 0 และมีอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ เท่ากับ 29,058 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง และหลังจากมีการส่งเสริมการให้แนวทางและความรู้ด้านพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน พบว่า มีอัตราการความถี่การบาดเจ็บเท่ากับ 475.65 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง และมีอัตราการความรุนแรงของการบาดเจ็บ (I.S.R.) เท่ากับ 118.91 และมีอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ เท่ากับ 4,459.24 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการศึกษาพบว่าในช่วง 1 ปีที่ผ่านมา (มิถุนายน 2562 – พฤษภาคม 2563) ก่อนดำเนินการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน มีอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ 505 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง และมีอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ เท่ากับ 29,058 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง ซึ่งสาเหตุส่วนใหญ่เกิดจากการที่ถูกของที่มีแรง เช่น ไม้แหลม หนามของผลไม้ หรือสัตว์กัดต่อย เป็นต้น โดยการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นโดยส่วนใหญ่เป็นการบาดเจ็บมีอัตราการความรุนแรงค่อนข้างน้อยคือ เมื่อได้รับการบาดเจ็บกลุ่มตัวอย่างสามารถทำงานต่อได้ตามปกติโดยไม่ต้องหยุดงาน ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับอุบัติเหตุมีการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคล เช่น ถุงมือ รองเท้าบูท ฝาปิดจุก เป็นต้น ซึ่งอุปกรณ์ต่าง ๆ เหล่านี้จะสามารถช่วยบรรเทาการความรุนแรงจากการบาดเจ็บในการทำงานได้ และภายหลังเมื่อมีการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงานให้กลุ่มเป้าหมาย จะพบว่า อัตราความถี่ในการเกิดอุบัติเหตุมีอัตราที่ลดลงอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือ เดิมอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ 505 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง ลดลงเหลือ 475.65 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง และอัตราการความถี่การเกิดอุบัติเหตุ เท่ากับ 29,058 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง ลดลงเหลือ 4,459.24 ต่อคนต่อชั่วโมงการทำงาน 1,000,000 ชั่วโมง ซึ่งจากอัตราที่ลดลงดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยผ่านการส่งเสริมการให้ความรู้ความเข้าใจร่วมกับการติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่องนั้นสามารถช่วยลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุในการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผลการศึกษาดังกล่าวสอดคล้องกับการศึกษาของ ธิติพันธ์ วงศ์อารีย์สวัสดิ์ ที่ได้ทำการศึกษาการประยุกต์ใช้กระบวนการ Behavior Based Safety (BBS) มีการพัฒนาพฤติกรรม การขับรถอย่างปลอดภัย, กรณีศึกษาในโรงงาน ไทยโพลีเอททิลีน จำกัด ซึ่งผลการศึกษาพบว่า พนักงานมีการปฏิบัติพฤติกรรมปลอดภัยได้ครบและอัตราการเกิดอุบัติเหตุต่อ 200,000 ชั่วโมงการทำงานลดลงจาก 10.87 รายเป็น 7.52 รายในรอบแรก และลดลงเป็น 1.32 รายในรอบที่สอง เมื่อพิจารณาอัตราอุบัติเหตุที่ลดลงตลอดการดำเนินการในสองรอบ

การสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่สามารถช่วยลดการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานได้ ดังจะเห็นได้จากการศึกษาในครั้งพบว่าแม้มีการเกิดอุบัติเหตุแต่ระดับความรุนแรงของการเกิดอุบัติเหตุมีน้อยกล่าวคือ เมื่อได้รับอุบัติเหตุกลุ่มเป้าหมายสามารถที่จะทำงานต่อได้ตามปกติโดยไม่ต้องหยุดงาน ซึ่งอาจจะเป็นการรักษาพยาบาลเบื้องต้นด้วยตนเองเท่านั้น ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลมีความสัมพันธ์กับระดับความรุนแรงของการบาดเจ็บจากการทำงานของกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอยสอดคล้องกับการศึกษาของพิชญพร พูนนาค ซึ่งพบว่า ปัจจัยที่พบความสัมพันธ์การบาดเจ็บจากการทำงานของพนักงานเก็บขยะ ได้แก่ อายุ ประสบการณ์ทำงาน ระยะเวลาในการทำงาน การสวมอุปกรณ์ป้องกันอันตราย โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อจำกัดของงานวิจัย

เนื่องจากงานวิจัยนี้เป็นการศึกษาในช่วงเวลาใดเวลาหนึ่งเพียงเท่านั้น จึงไม่สามารถบอกได้ชัดเจนว่าการเกิดอุบัติเหตุประเภทใดเกิดขึ้นก่อนหรือเหตุการณ์ใดเกิดขึ้นหลังและอาจทำให้จำนวนการได้รับบาดเจ็บก่อนการดำเนินการส่งเสริมพฤติกรรมความปลอดภัยมีความคลาดเคลื่อนได้ เนื่องจากหน่วยงานที่รับผิดชอบไม่มีการจัดทำสถิติการเกิดอุบัติเหตุของกลุ่มเป้าหมายไว้และข้อความถามเกี่ยวกับการบาดเจ็บเป็นคำถามย้อนหลังจึงอาจทำให้กลุ่มเป้าหมายจำเหตุการณ์ที่เกิดอุบัติเหตุไม่ครบถ้วน

2. ข้อเสนอแนะหรือแนวปฏิบัติสำหรับกลุ่มตัวอย่าง

ข้อเสนอแนะที่ผู้วิจัยจะนำเสนอในการศึกษาครั้งนี้ เป็นแนวทางในการปฏิบัติเพื่อลดการเกิดอุบัติเหตุจากการทำงานให้กับกลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการเก็บขนขยะมูลฝอย โดยสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1 ควรเพิ่มการดูแลด้านอาชีวอนามัยในกลุ่มตัวอย่างที่เป็นพนักงานเก็บขนขยะมูลฝอย เช่น การตรวจสุขภาพของกลุ่มตัวอย่าง ดังจะเห็นได้จากการผลการศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังไม่เคยได้รับการตรวจสุขภาพประจำ หรืออย่างน้อยควรมีการตรวจสุขภาพให้กับพนักงานที่ได้รับการบาดเจ็บหลายครั้งเพื่อคัดกรองโรคและให้เกิดการรักษาได้อย่างถูกต้อง และลดอัตราการบาดเจ็บซ้ำซ้อนจากการทำงาน

2.2 ควรมีการเฝ้าระวังและป้องกันการเกิดการบาดเจ็บจากการทำงานซึ่งอาจจะทำให้เกิดการบาดเจ็บซ้ำซ้อน เช่น การอึกเสบเรื้อรัง เป็นต้น จากการผลการศึกษาพบว่า การบาดเจ็บของกระดูกเคลื่อน/ข้อเคล็ดและการเกิดความตึงตัวของกล้ามเนื้อเป็นสาเหตุการบาดเจ็บอันดับ 2 รอง

จากการมีรอยชำรุด ซึ่งหากไม่ได้รับการให้ความสำคัญในการดูแลรักษาอาจส่งผลต่อการปฏิบัติงานได้ เช่น เกิดการเดินและการเคลื่อนไ้วไม่สัมพันธ์กับการเก็บ ขนย้ายหรือในการทำงานได้ เป็นต้น

2.3 ควรเน้นการดูแลสุขภาพพนักงานด้านการยศาสตร์ (ergonomics) โดยส่งเสริมท่าการเก็บ ขนย้ายขยะเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดอาการผิดปกติของระบบกล้ามเนื้อและกระดูก โครงร่าง และการบาดเจ็บจากการทำงาน เช่น การหาเครื่องทุ่นแรงเพื่อยกถังขยะจากพื้นชั้นรถเก็บ ขนขยะ ถูขยะใดที่มีน้ำหนักเบาอาจใช้คีมคีบยาวในการเกี่ยวถุงขยะเพื่อลดการก้มเก็บและลดการสัมผัสกับขยะโดยตรงเพื่อลดการบาดเจ็บจากของแหลม ของมีคมทิ่มแทง เป็นต้น

2.4 อุปกรณ์ป้องกันตรายส่วนบุคคลต่าง ๆ ที่จัดสรรให้กับกลุ่มตัวอย่างควรจัดหา อุปกรณ์ให้เพียงพอและเหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะถุงมือและรองเท้าบูท ซึ่งจากการศึกษา พบว่าการบาดเจ็บจากการทำงานเกิดในช่วงการยกถังหรือถุงขยะมูลฝอยขึ้นรถและทำให้เกิดการทิ่มแทงบริเวณมือและข้อมือซึ่งเกิดจากการสัมผัสขยะโดยตรง รวมถึงการถูกสัตว์กัดต่อย การใส่ถุงมือ และรองเท้าบูทจะสามารถช่วยป้องกันการบาดเจ็บได้

2.5 ส่งเสริมให้มีการคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง ซึ่งจากผลการศึกษาพบว่า พนักงานส่วนใหญ่มีความรู้ในการปฏิบัติงาน มีความตระหนักถึงการเกิดการบาดเจ็บและสวมใส่อุปกรณ์ป้องกันส่วนบุคคลในการปฏิบัติงาน แต่กลับพบว่าการถูกของมีคม ไม้แหลมทิ่มแทงจากการทิ้งปะปนมาในถ ถูขยะ ซึ่งควรมีการส่งเสริมให้มีการคัดแยกขยะให้ถูกต้องก็จะสามารถช่วยลดการบาดเจ็บได้

3. ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัย

3.1 ควรมีการศึกษาโดยการนำโปรแกรม People Based Safety (PBS) ที่มีต่อพฤติกรรมเข้าร่วมประยุกต์ใช้กับการใช้พฤติกรรมความปลอดภัยในการทำงาน เพื่อให้เกิดผลอย่างเป็นรูปธรรมเพิ่มมากขึ้น

3.2 ควรมีการประยุกต์ใช้แนวทางการศึกษาดังกล่าวไปศึกษากับกลุ่มอย่างที่มีพฤติกรรมเสี่ยงในการทำงานในกลุ่มอื่นๆ เช่น พนักงานก่อสร้าง พนักงานบริษัท เป็นต้น